

Odpowiedzialność wynikająca z przepisu art. 84 ust. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym ma charakter obiektywny, o czym świadczy wprost treść tego przepisu: uprawniony organ "cofa" diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych w razie stwierdzenia okoliczności określonych w art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Z treści wskazanego wyżej przepisu prawa wynika więc jednoznacznie, że wykonanie badań technicznych pojazdów sprzecznie z wymogami prawa i stanem faktycznym zawsze będzie rodziło po stronie organu obowiązek cofnięcia uprawnień. Żadne inne okoliczności, w tym również intencje, jakimi kierował się diagnosta poświadczając nieprawdę, nie mogą być brane pod uwagę.

Przepis art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie daje organowi prawa do miarkowania konsekwencji, co oznacza, że uchybienia o dużym ciężarze gatunkowym są traktowane na równi z uchybieniami o mniejszych skutkach. Wykonanie badań technicznych pojazdów sprzecznie z wymogami prawa i stanem faktycznym zawsze będzie rodziło po stronie organu obowiązek cofnięcia uprawnień. Przepis ten spełnia funkcję zapobiegawczą i sankcyjną jednocześnie. Jego celem jest więc odsunięcie nierzetelnych diagnostów od czynności kontroli stanu technicznego pojazdów. Wydanie przez diagnostę zaświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym lub przepisami, jak i przeprowadzenie wadliwego badania może mieć bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo ruchu drogowego, a przez to godzić w życie i zdrowie ludzkie. Ważkość obowiązków i odpowiedzialność spoczywające na diagnoście pozostaje zatem w proporcjonalnym związku z sankcją za ich uchybienie. Surowość prawa w tym zakresie, odnoszona właśnie do wskazanych obowiązków i skutków ich zaniedbania przez diagnostę, a przez to możliwych następstw takiego działania, na tle niniejszej sprawy nie przemawia za prezentowanym przez stronę skarżącą stanowiskiem. Przepis art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie pozostawia wątpliwości co do obligatoryjnego charakteru cofnięcia uprawnień, w sytuacji stwierdzenia opisanych w nim uchybień.

Wyrok NSA z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt: II GSK 187/20